

Istanbul

Resa 5 - 2010

Istanbul, hettan och glädjens stad

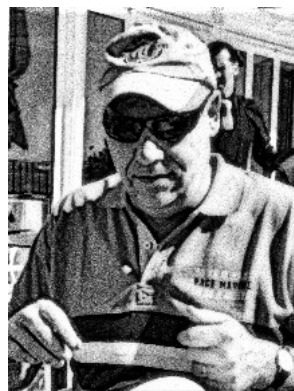
Äntligen till värmen - hemma var det -20 grader...

Sällan har det varit så mycket snack om tänkbart resmål innan avfärd som inför denna resa. En mycket tidig samling på arlanda inledde resandet, arrangörerna behöll destinationen hemlig in i det sista. Först blev det flyg till Amsterdam, där blev det dock bråttom och ordförandena släppte bomben, 'Istanbul'. Fan va coolt tänkte nog de flesta och det var precis vad det blev. En fantastisk resa till en fantastisk stad. Vi bodde förstklassigt på Sapphire Hotel mitt i den gamla delen av Istanbul på europasidan. Den första puben vi besökte blev ett lyckoskott, The North Shield blev snabbt en favorit, inte minst tack vare Nuri som jobbade där och med hans kontakter över hela staden fick vi många gångbara tips. Vi hann med mycket under resan, inte minst turkiskt bad (Hamam) där vi under en lätt homoerotisk stämning blev knådade (nästan misshandlade) av turkiska män med rondör (och håriga ryggar). Många kulturella inslag blev det också: blå moskén, Hagia Sofia, Gran Bazar samt båttur på Bosporen var några av aktiviteterna vi genomförde under vår vistelse. Matchdagen blev en höjdare, inte minst på fanspuben innan match där vi skålade och skrålade med Besiktasfans och bytte diverse Hammarby/BI prylar mot Besiktasdito. Matchen i sig, ett Istanbulderby mellan Besiktas och Galatasaray, var också en upplevelse. En resa som kommer att bevaras i minnet under en lång tid framöver.

Arrangörer

Bullen

Kinkan

Hotel Sapphire

Hotel Sapphire
Ibni-Kemal Caddesi No: 14-16
Old City Sultanahmet 34400 Istanbul

345 kr
per person/natt

**VÅRT
BETYG**

4.25

BJK İnönü Stadyumu - Söndag, 2010-02-21

Besiktas

Galatasaray

1

1

	29 min	Yellow Card - Oezbeck (Galatasaray)
	30 min	Yellow Card - Alvaro Tello (Besiktas)
	61 min	Besiktas - Holosko (out), Bobo (in)
	61 min	Besiktas - Mert Nobre (out), Nihat (in)
	63 min	Galatasaray - Erkin (out), Jo (in)
0-1 Turan	68 min	
	72 min	Galatasaray - Turan (out), Dos Santos (in)
	75 min	Besiktas - Dag (out), Simsek (in)
	81 min	Galatasaray - Blumer (out), Sarp (in)
1-1 Sivok	82 min	
	90 min	Yellow Card - Fink (Besiktas)

Torsdag

2010-02-18

Aldrig tidigare hade spänningen och tröttheten varit så stor som när Bajen International i två omgångar ramlade in på Arlandasutriketerminal klockan 04:30. Allas blickar riktades mot avgångstavlan och spekulationerna om resmålet var sedan länge i fullgång. Bullen, som hade fått rejäl munkavle av Kinkan höll på att spricka av otålighet, han ville så gärna berätta, men då hade han fått jobba som trafikpolis i Sätra fram till pensionen.

De två ordföranden hade ett avancerat upplägg och effektiva rökridåer som lurade de flesta medlemmarna. Paris, Barcelona, Dortmund... var skulle vi ta vägen? Till råga på allt samlades passen in. Efter att ha passerat på led förbi incheckningen delade två nöjda ordföranden ut ett av två boarding card: connecting flight till Amsterdam men slutmålet fortfarande okänt. Snyggt! På planet började medlemmarnas sedvanliga ritualer, någon försökte redan i flygstolen vända sig mot Mecka i hopp om lyckliga starter och landningar, andra insåg glatt att det redan vid frukost gick att vinka in lite starkare drycker än mjölk. Alla föll dock snart in i djupdvala och vaknade först när vi tappade höjd över Schiphol.

På plats i den holländska flygplatsmetropolen fick vi bråttom till nästa flight. Ordförandena som hållit oss på halster avslöjade till slut slutdestinationen: Istanbul! Häftigt tyckte alla - inte minst de två som faktiskt av någon anledning gissat rätt. Efter ytterligare lite sömn och några timmar i luften blev vi så av på turkisk mark.

Hotellfolket hämtade upp oss och jag tror ärligt talat inte att de två turkarna i framsätet upplevt en trevligare transportsträcka än den tillsammans med Bajen International. På hotellet välkomnades vi av synnerligen trevlig och hjälpsam personal. Efter en snabb titt på rummen bar det av till BI-puben The North Shield och hovmästaren Nuri som blev gladare och gladare när han insåg att det skulle bli försäljningsrekord på öl.

Trots påtaglig trötthet efter den långa resan och luftombytet gav sig hela styrkan ut i Istanbulnatten. Ciceron Patrik guidade oss genom gränderna som omslutits av någon slags dimma som nog skapats över Bosporen.

Fredag

2010-02-19

Tio män vandrar sakta fram. Deras blickar säger att de har ett mål. Männens krökta ryggar gör att huvudena hänger endast några decimeter ovanför Sultanhmets gator. Troligen är de något märkta efter gårdagens slag. Åtta ansikten uppvisar ärr från tidigare bataljer, framför allt från slaget i Scotland. De andra två ansiktena ser fortfarande oskuldsfulla ut. Vilka är de tio männen? Vikingar i Miklagård? Tiggare från Luossa? Nej, de kallar sig BI, Bajen International och deras krumna ryggar skall om en stund bli knådade av håriga turkar, de skall på Hamam, turkiskt bad.

Två timmar tidigare vaknar jag på mitt hotellrum. Av någon anledning böjer jag mig fram över lillmyran. Hans bröstorg röjer sig ej. Minns när Ankan Ledergren nästan dog på hotellet utan stjärnor, i staden utan pubar, Milano. Bestämmer mig för att blåsa luft i myrans lungor och just som våra läppar ska mötas öppnas myrans ögon. Blicken är inte vänlig, snarare ond. Som den gången han jagade mig nerför trapporna för att ta mig av daga, på hotellet utan stjärnor, i staden utan pubar.

Dagen verkar bli fin och vi tar den eminenta spårvagnen som går strax utanför Noris pub the North Shield. Vi åker några stationer. Med oss har vi en karta med en ring runt en prick som tydligen ska vara platsen för 'vårat' Hamam. Vi frågar ett antal människor som vänligt pekar åt vilket håll vi ska gå. Väl framme på Hamamet, efter att ha betalat, så blir den sedvanliga BI-förvirringen om möjligt än mer förvirrad. Vad gör man nu? Var ska vi gå? Runt oss finns ett antal bastanta mörkmustiga män endast iklädda handdukar. Likt den boskap vi faktiskt kan vara ibland blir vi uppfösta en trappa och hänvisade till bås/omklädningsrum. Jag får dela bås med Sippa. Vi får varsin handduk vilken vi lindar (hårt för säkerhets skull) runt våra boskapshöfter. Går en trappa ner och kommer, via ett duschrum, in i själva Hamamet. Luften är fuktig och varm och här råder lugnet. Det är som att resa tillbaka i tiden. Vi lägger oss på rygg och svettas ut kroppens alla gifter. När jag efter en stund hör ett högt stönande och ser stormyran bli behandlad av en bestämd turk så blir jag nöjd att jag tog 'softvarianten', dvs. utan massage.

När vi var färdighamamade samlades vi i det fantastiska vädret på ett torg utanför Hamamet. En av medlemmarna (säger ej vem men han är lång o snygg o hans efternamn gillar blåbär) fastnar inne på Hamamet. Vi vet ej än idag vad som gjordes med honom där inne när vi väntade men han log förnöjt när han väl kom :) Sakta vandrar vi åter mot hotellet, solen skiner och alla verkar nöjda med badet. Efter ett kort stopp på hotellet påbörjar vi färden mot tabascomannen som har (förhoppningsvis) våra plåtar. Jag och kinkan pustar ut då vi äntligen har matchbiljetterna i vår boskapshänder.

Efter en hemsk lunch och en öl som är sötare än ölen är salt i Helsingör så drar vi till The North Shield för att dricka årsmöte. Undertecknad blir tillsammans med Sven lottad som ny ordförande. Årsmötet förlöper ungefär som vanligt, dvs. en skål utbringas efter varje stavelse som uttalas. Efter mötet så hängs BI:s halsduk upp på bästa plats på the North Shield.

Dagen avslutas för falangen 'de yngre' (rockfyalangen) på en rockklubb samtidigt som författaren till denna simpla skrift troligen avslutade dygnet med ett glas på någon taverna i denna fantastiska stad, Istanbul. Bullen.

Lördag

2010-02-20

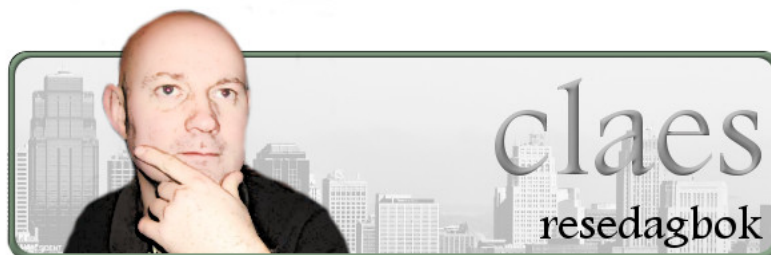

Förväntansfulla och glada tågade hela gruppen ner till hamnen i Istanbul för att åka på en liten båttur på Bosporen. Vi hade inte hunnit stå länge och fundera över val av fartyg innan vi blev uppraggade av en turk som såg till att vi i ilfart blev transporterade till en gammal skorv i en avlägsen del av hamnen. Lätt oroad över att ha blivit shanghaiad klev undertecknad ombord och under en knapp halvtimme fylldes sedan båten av bleka förvirrade nordeuropéer som gått samma öde tillmötes som vi. När vi kände oss som mest ensamma kröp Kenneth upp över relingen med en kasse bira och alla började skina i kapp med den värmande turkiska vårsolen. Vi la ut från kajen och började blicka ut över ett Istanbul fullt av minareter och storavajande turkiska flaggor. Det var en imponerande syn. Patrik som bär på ett omåttligt förråd av allehanda kunskap, upplyste oss om sultanens alla sommarpalats. Efter att ha gjort ett snabbstopp på den asiatiska sidan och käkat kebab bar det av tillbaka till Europa.

Lördagen blev en stor kulturdag på många sätt och efter att ha tagit oss igenom några trånga basargator var det dags för entré till den mäktiga byggnaden Hagia Sofia. Atakink och Büllur poserade villigt framför kameran i ett av arkitekturhistoriens största mästerverk. Lätt berusade av alla intryck fortsatte vi till den Blå moskén. Vi blev både förvånade och lite förnämade av att vi inte fick gå in genom samma ingång som de andra turkarna när det var bönedags. Vi må vara hundar men vi är absoluti nte otrogna! Efter att ha hedrat islam i några minuter bar det av hemåt till den trygga puben och Nuri som såg till att vi aldrig behövde törsta någon längre stund. Framåt kvällen började våra magar kurra och vi begav oss till restaurangkvarteren. Det turkiska köket hade visat sig från sin bästa sida under fredagskvällen och viss besvikelse infann sig hos någon när serveringspersonalen blandade ihop maträtter som fort kallnade. Bullen tyckte om mat och dryck, men fick sin skjorta nerspilld av kyparen som kompenserade med lite glass. BI:s rock and roll-falang hade rekat nattklubb kvällen innan och med fyllda magar hoppade vi in i två taxi för transport down town. Vi hade svårt att hitta rätt adress och plötsligt befann vi oss på en liten bakgata i ett hav av dansande turkar. Ur ett litet hål i väggen strömmade skön turkisk pop. Även om några i BI såg till att höja medelåldern något blev vi snabbt välkomnade och dansade snart i kapp med lokalbefolkningen. Som sagt, en kulturdag i Bajen Internationals historia, att minnas!

Söndag

2010-02-21

Söndag i Istanbul, äntligen matchdag.

Efter gårdagens fadderullan på en bakgata med livemusik och klackarna i taket/himlen är det något segt att vakna. Dock ska man veta att sedan klockan 05:00 har det traditionsenligt druckits whiskey i rum 106, vi andra (de flesta) nöjer oss med en vanlig frukost i hotellets matsal.

För att kroppen ska få lite healing är vi fyra som bestämmer oss för att ta ett bad i hotellets pool, en bra idé. Poolen är väldigt behagligt tempererad och att det dessutom finns bubbelpool samt en lagom tempererad bastu gör inte saken sämre.

På årsmötet bestämdes det ju att vi skulle ta en lagbild på varje resa och försöka skicka in den till Hammarby Fotbolls hemsida (Bajare i Världen). Vi bestämmer oss för att ta en gruppbild framför den blå moskén.

Efter en gemensam promenad upp till moskén så blir det ett antal foton, undertecknad var tydligen darrig på handen eftersom kameran var inställd på video istället för foto...detta upptäcktes långt efter att jag avtackat gubben som snällt ställde upp som fotograf. Ingen fara skedd dock, filmer blev korta men skoj eftersom det mitt under inspelandet brölades för fullt med böneutrop från minareterna. Dessa filmer ligger givetvis nu till beskådning på YouTube (inte RedTube).

Efter fotograferingen var det dags att bege sig bort mot området kring Besiktas hemmaarena. Vi tog spårvagnen till ändstationen Kabatas och påbörjade promenaden, längs med vägen fanns det sedvanliga försäljare av diverse Besiktas produkter, ett antal mössor inhandlades så vitt jag vet. Roligast var turken som 'pratade' svenska (hata AIK kommer jag ihåg att han kunde) och sålde vändbara äkta Lacoste jackor. Han var aningens påstridig och följde oss en bra bit med löften om jackornas autencitet och bra pris. Han lovade t.o.m. att Kenneth kunde få köpa en specialjacka i Rambo-size.

Jag tror att Nori på The North Shield hade tipsat om det fanspuben som var vårt mål, efter ca en tjugo minuters promenad kom vi fram till ett torg som var svart och vitt. Vi gick in på puben i hörnet på vinst och förlust (vinst skulle det visa sig). Till en början var det en hel del som tittade snett på våra grönvita färger, undertecknad fick det klart för sig då fyra trevliga turkar förklarade att de hatade grönvitt och undrade vad det var som vi hade på oss. Efter att ha förklarat att det var Hammarby och Bajen International det gällde var det inga problem, en minut senare hade jag bytt min BI-halsduk mot en Besiktasdito (som senare, när jag läste vad som stod på den, visade sig vara en 'Hooligan Boys från Ankara' halsduk. Spela roll, mot mig var de trevliga i alla fall. Puben visade sig bli en riktig hit, alla var supertrevliga och stämningen på topp, vi pratade med allt och alla, många byten av tröjor/halsdukar blev det. Extra roligt var att Svenne (som var livrädd innan och försökte skrämma upp alla med att vi skulle bli rånade på allt) var den som trivdes allra bäst. Man hörde turkarna ropa 'Svenne, Svenne, come here...' hela tiden. Ett annat pittorekst inslag var att vi träffade fem svenska hockeyspelare på puben, de var alla i tjugoårs åldern och spelade hockey för Ankara University. Ett trevligt gäng med hockeyfrillor och med ungdomen i behåll (till skillnad från BI...). Efter ett antal öl och svenskturkiska lovsånger blev det avmarsch mot arenan. Själva BI-gruppen blev ganska splittrad, jag och Dan slog följe och påbörjade den aningens mödosamma övningen att komma in på arenan. Innan hette det att vi hade långsidebiljetter, om det var så vet jag inte men vi stod alla på ena kortsidan. Stod ja, arenan består av ca 32000 sittplatser, några ståplatser finns inte. De enda som satt ner under matchen var folk på avbytarbänkarna och de som var rullstolsbundna, övriga stod upp, verkligen överallt dessutom. Det var inte helt lätt att försöka gå upp i gångarna på läktaren eftersom varje trappsteg innehöll 2-3 personer. Vi har alla försökt i efterhand ta reda på den officiella åskådarsiffran men den existerar inte, det är lätt att förstå när man var där eftersom ingen

kan ha haft koll på denna siffra.

Själva matchen i sig var väl helt ok, dock tror jag att vi inom BI har lite olika uppfattning om helhetsintrycket av evenemanget. Personligen tyckte jag det var lite tråkigt att Besiktasfansen riktade in sig på att mestadels vissla ut Galatasarayklacken istället för att promovera sina egna med sånger och ramsor. Några stämmor fick vi smakprov på men ryktet om den fantastiska ljudbilden som skulle vara där tyckte jag lyste med sin frånvaro. Lyste ja, fick höra av Patrik att någon eller några Besiktasfans hade med sig gröna lasrar och försökte pricka motståndarkeepern i ansiktet med dessa, vilka jävla idioter milt sagt, en jävla tur att det inte hände något med detta. Ett annat 'skojigt' fenomen var de vanvettiga kanonaderna av vattenflaskor, mynt m.m. som haglade över Galatasarayspelare som hade äran att lägga hörnor, det coolaste var att spelarna som var utsatta inte brydde sig utan bara spelade på. En annan intressant händelse var vid en inspark för bortakeepern, han blir träffad av en flaska, blir förbannad och plockar upp flaskan, kastar demonstrativt flaskan bakåt mot en reklamskylt. Vad händer, jo han blir totalt utvisslad och domaren kommer löpandes som en gasell och skäller på målvakten att han inte ska maska... snacka om finkänslighet hos domarkåren.

Efter matchen var det ju spännande att se hur kaotiskt det skulle vara att ta sig därifrån. BI-gruppen var ju som sagt ganska splittrad, jag vet att några inte hade några som helst problem att hitta en taxi att åka med. Jag och Dan påbörjade en vandring för att insupa atmosfären. Efter ett tag kom vi fram till spårvagnen där det fanns gott om plats så vi tog den tillbaka till Gülhane och vår officiella BI-pub The North Shield. Imponerande att det var så lätt att ta sig från arenan, man har ju ett antal mindre angenäma minnen med hemfärder från tatararenan Råsunda...

Väl tillbaks på The North Shield var det biradags. Det gick ta mig fan inte att trycka ner den (jo till slut gick det faktiskt). Efter den första ölen fick det bli ett antal gamla hederliga GT's, de rinner lättare, snacka om att man hade en viss ölmättnad vid det laget. Vi satt där på puben ett antal BI-are, exakt vilka får ni fråga övriga BI-are om) när Svenne kommer indragandes med en psykotisk tysk. Dennis (det är något visst med det namnet) hette tysken och med sig hade han en tvåmetersblondin och en skäggmurvel. Det visade sig att de var arkeologstudenter (varför var man inte förvånad?). Blondinen och murveln var riktigt trevliga men Dennis var en bråkig jävel (Nori var inte helt imponerad av honom). Efter lite mer sportdryck var det dags att göra bokslut, det blev en relativt tidig kväll (exakt klockslag vet jag inte men jämfört med andra kvällar kändes det tidigt).

Måndag

2010-02-22

När Ola och jag vaknar upp sista dagen har vi Bazaren kvar att utforska, i frukostmatsalen finns inte ett spår av BI människor men under frukosten dyker en ganska pigg Patrik upp och berättar att han redan ätit och är sugen på Bazaren. I hotellvestibulen finns heller inga spår efter BI med lemmar varför vi själva drar upp till Bazaren.

Vi tillbringar någon timme bland morgontrötta turkar som inte ens försöker att sälja sina produkter, Patrik inhandlar en klocka och vi undrar om visarna fortfarande sitter kvar.

Tillbaka på hotellet dyker en pigg men lite hungrig Bullen upp och vi hittar ett hål i väggen och äter en sisådär kebab. När vi sedan samlas i hotellvestibulen kommer personalen med presenter som delas ut då de tycker att vi varit väldigt trevliga gäster (fan va kul). Undertecknad får en kartong med turkiskt godis som smakar skit men 'va faaaan'. Det kändes som ett ganska trötkört gäng som strax ska börja en tung hemresa. Bussen som tar oss ut till flygplatsen hämtar upp oss klockan 12.45 och färden ut till Ataturk går bra förutom någon okänd som lägger en 'bubbla' som inte är någon höjdare. Incheckning och flygningarna funkar kanon och något som känns väldigt bra är att Lill-Myran är hur stabil som helst när det gäller att tackla flygningarna (tänker bara på hur det var till och från Egypten) men det är en annan historia.

Klabbe uttryckte sig att hemresan är medaljens baksida och det är bara att hålla med och det var ett slitet gäng som tillbringade 2 timmar i Paris innan vi klev på flyget till Stockholm.

Väl hemma i Svedala handlade det bara om att säga hej och ta sig ner till våra bilar och här blev vi väldigt medvetna om att det varit ett riktigt skitväder när vi fick skotta fram bilen.

Efter att ha lämnat av alla landade undertecknad hemma strax efter midnatt och jag förbannar fortfarande 'turkgorillan' som gav mig massage eller var det tortyr.

Nu ser vi fram emot nästa års resa som enligt uppgift bär iväg mot Storbritannien. Jag gissar redan nu på Wales och Cardiff.

Må väl och tack för en bra resa!